

Зв'язок резистину та імунореактивного інсуліну у хворих на цукровий діабет типу 2 з підвищеною вагою

Журавльова Л.В, Сокольнікова Н.В.

Харківський національний медичний університет

Значну роль у розвитку серцево-судинних захворювань у хворих на цукровий діабет типу 2 (ЦД-2), крім гіперглікемії та інсулінорезистентності, грає надмірна вага тіла, причому ризик гострих ускладнень збільшується відповідно підвищенню індексу маси тіла (ІМТ). Резистин – гормон, що експресується жировою тканиною.

Метою роботи було встановити, чи існує взаємозв'язок між гормоном ожиріння резистином та одним з маркерів інсулінорезистентності імунореактивним інсуліном (ІРІ) у хворих на ЦД-2 з підвищеним ІМТ.

Матеріал і методи. У 83 хворих на ЦД-2 з ІМТ >25 кг/м² з давністю діабету до 9 років у віці 35-65 років ІФА методом за допомогою наборів реактивів «DRG» та «Bio Vendor» були визначені рівні резистину та ІРІ відповідно. Контрольну групу склали 20 практично здорових людей з ІМТ <25 кг/м².

Результати. Середній рівень резистину в групі хворих склав $12,8 \pm 0,18$ нг/мл, а в контрольній групі - $10,1 \pm 0,35$ нг/мл. Середній рівень ІРІ склав $17,2 \pm 0,42$ мкОд/мл в групі хворих і $9 \pm 0,36$ мкОд/мл в контрольній групі. Визначення кореляційного зв'язку між резистином та ІРІ проводили за допомогою коефіцієнта Спірмена. У групі хворих між рівнем резистину та ІРІ бів виявлений високозначимий кореляційний зв'язок – коефіцієнт Спірмена дорівнював $0,72$ ($p < 0,05$).

Висновки. Підвищення рівня резистину у обстежених хворих вказує на ймовірний зв'язок підвищення маси тіла і розвитку запальних процесів, що підтверджує погляд на ожиріння як на уповільнений запальний процес. Високозначущий кореляційний зв'язок між резистином і ІРІ свідчить на користь того, що резистин, ймовірно, приймає участь у розвитку інсулінорезистентності та ускладнень ЦД-2 у хворих з надмірною масою тіла.